

MARNIK (2) *sb m*

a jasne.

sg N marnik (1). ◇ A marnika (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

*Człowiek zły, o małej wartości moralnej (2) : Niechay będzie iáki chce kiedy tu pocźciwie/ Nábywa
fwego chlebá/ ząwždy boynie żywie. A on márnik co gi więc y s kámieniá kuie/ Ząwždy śmęcien
á ząwždy w nędzy vtyfkuie. *RejWiz* 51v, 107.*

ZCh